

*Razem w obronie
życia, wolności, rodziny
i suwerenności!*

Warszawa, 21 lipca 2026 r.

Szanowny Pan

Bogdan Święczkowski

Prezes Trybunału Konstytucyjnego

Al. Jana Chrystiana Szucha 12a

00-918 Warszawa

Sygn. akt: U 2/26

Szanowny Panie Prezesie,

Będąc umocowanymi do reprezentacji Fundacji Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris z siedzibą w Warszawie, KRS: 473488 (dalej jako: „Instytut” lub „Instytut Ordo Iuris”), niniejszym pragniemy przedstawić opinię *amici curiae* w sprawie zainicjowanej wnioskiem grupy posłów na Sejm, który jest rozpoznawany pod sygnaturą akt U 2/26.

Zawisła przed Trybunałem Konstytucyjnym sprawa związana jest z zasadniczymi kierunkami działalności Instytutu Ordo Iuris, organizacji mającej na celu ochronę ładu konstytucyjnego i jego aksjologicznej tożsamości, co wyraża się przez aktywne działania na rzecz poszanowania w przestrzeni publicznej i w porządku prawnym chrześcijańskiego dziedzictwa Narodu, w którym zakorzeniona jest kultura polska.

Instytut Ordo Iuris realizuje swoją statutową działalność w celu promocji dorobku polskiego prawa konstytucyjnego przez podejmowanie działań m.in. na rzecz ochrony wartości konstytucyjnych oraz afirmacji przyrodzonej i niezbywalnej godności każdego człowieka, a także wynikających z niej wolności i praw, w szczególności działań na rzecz prawnej ochrony życia ludzkiego na wszystkich etapach jego rozwoju, jak również poszanowania małżeństwa, jako związku kobiety i mężczyzny, rodziny, macierzyństwa, rodzicielstwa oraz promowania rozwiązań prawnych służących ich

*Razem w obronie
życia, wolności, rodziny
i suwerenności!*

ochronie (§ 7 Statutu). Jedną z form zaangażowania Instytutu w postępowania toczące się przed organami władzy publicznej jest występowanie ze stanowiskiem *amici curiae*.

Ze względu na profil swojej działalności można zatem uznać, że Instytut Ordo Iuris jest legitymowany do przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu opinii prawnej w sprawie rozpatrywanej pod sygn. akt U 2/26.

W przeszłości Instytut Ordo Iuris przedkładał opinie *amici curiae* Sądowi Najwyższemu (np. w sprawach III CSK 307/13, III APa 33/16), Europejskiemu Trybunałowi Praw Człowieka w Strasburgu (m.in. w sprawach: M.L. p-ko Norwegii, nr 64639/16; Annen p-ko Niemcom, nr 70693/11; Mortier p-ko Belgii, nr 78017/17), jak również Trybunałowi Konstytucyjnemu (np. w sprawach o sygn. akt: SK 12/17; K 13/17; K 16/17 czy K 1/20 i Kp 3/25) oraz sądom konstytucyjnym innych państw, np. Sądowi Konstytucyjnemu Republiki Chorwacji (sprawa nr U-I-60/1991) czy Federalnemu Sądowi Najwyższemu Brazylii (sprawa nr 442). Instytut przekazywał swoje opinie Komisji Weneckiej, Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, Komisarzowi ds. Praw Człowieka, Komisji Spraw Politycznych i Demokracji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy czy Radzie Praw Człowieka ONZ. Instytut Ordo Iuris posiada także specjalny status konsultacyjny przy Radzie Gospodarczej i Społecznej Organizacji Narodów Zjednoczonych (ECOSOC) przyznany na podstawie art. 71 Karty Narodów Zjednoczonych, jak również jest akredytowany przy Parlamencie Europejskim (zarejestrowany pod nr. 206499215012-94).

Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 16 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 30/05, celem przedstawienia opinii *amici curiae* jest bardziej wszechstronna analiza rozpatrywanego zagadnienia, co równocześnie sprzyja upowszechnieniu wartości konstytucyjnych i kształtowaniu postaw właściwych dla społeczeństwa obywatelskiego.

Niniejszym pragniemy wyrazić głębokie przekonanie, że zaprezentowana przez Instytut opinia *amici curiae* będzie stanowiła istotną wartość przy rozpatrywaniu przez Trybunał Konstytucyjny wniosku grupy posłów na Sejm z 3 czerwca 2026 r.

z poważaniem
Jurek Chmura

*Razem w obronie
życia, wolności, rodziny
i suwerenności!*

OPINIA AMICI CURIAE

Fundacji Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris

Zważywszy na treść wniosku grupy posłów na Sejm RP z 3 czerwca 2026 r., wskazane wzorce kontroli oraz treść uzasadnienia, Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris pragnie przedstawić Wysokiemu Trybunałowi Konstytucyjnemu następującą opinię:

rozporządzenie Ministra Cyfryzacji z dnia 22 maja 2026 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wzorów dokumentów wydawanych z zakresu rejestracji stanu cywilnego (Dz. U. poz. 667) jest niezgodne z art. 18 Konstytucji RP, art. 92 ust. 1 Konstytucji RP, art. 7 Konstytucji RP oraz art. 2 Konstytucji RP.

Uzasadnienie

Rolą niniejszej opinii nie jest oczywiście ani modyfikacja wniosku, ani jego uzasadnienia – nie byłoby to zresztą prawnie dopuszczalne ze względu na brak legitymacji wnioskowej Instytutu – lecz przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu stanowiska (opinii) o istotnych aspektach niniejszej sprawy zawisłej przed sądem prawa. W naszym najgłębszym przekonaniu stanowisko to pozwoli poszerzyć zakres wszechstronnej analizy rozpatrywanego problemu konstytucyjnego, ułatwić uchwycenie istoty zagadnienia oraz pogłębić argumentację Trybunału Konstytucyjnego, tak aby wydany wyrok w pełni realizował postanowienia Konstytucji RP, a jednocześnie nie przekraczał zakresu zaskarżenia zarysowanego przez wnioskodawców.

*Razem w obronie
życia, wolności, rodziny
i suwerenności!*

1. Identyfikacja zakresu zaskarżenia

Brzmienie *petitum* wniosku grupy posłów z 3 czerwca 2026 r. wskazuje, że celem zaskarżenia rozporządzenia Ministra Cyfryzacji z dnia 22 maja 2026 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie wzorów dokumentów wydawanych z zakresu rejestracji stanu cywilnego (dalej jako „zaskarżone rozporządzenie”) było dokonanie kontroli tego aktu jedynie w zakresie „w jakim wprowadza wzory dokumentów przeznaczone do sporządzania i wydawania odpisów aktów małżeństwa dotyczących małżeństw zawartych za granicą”, czyli nie uchylenie aktu w całości w konsekwencji stwierdzenia jego niezgodności z podanymi jako wzorce przepisami Konstytucji RP, lecz jedynie wyeliminowanie określonej treści normatywnej wynikającej z tego aktu.

Tymczasem lektura uzasadnienia wniosku, w szczególności pkt I, IV i VII, wskazuje bardzo wyraźnie, iż intencją wnioskodawców jest objęcie zakresem zaskarżenia całego aktu (rozporządzenia w całości). W uzasadnieniu wnioskodawcy zasadniczo używają określenia „zaskarżone przepisy rozporządzenia” (np. na s. 21 i 29 wniosku) bez bliższego sprecyzowania w jakim zakresie lub rozumieniu ani o które paragrafy czy załączniki chodzi, lub określenia „zaskarżone rozporządzenie” (np. na s. 20, 22, 23, 28 wniosku), co już sugeruje zaskarżenie całego aktu. Jednocześnie na s. 3 wniosku wnioskodawcy wyraźnie wskazują, iż kwestionują zgodność zaskarżonego rozporządzenia w całości, a na s. 28 wniosku wnoszą o podkreślenie w uzasadnieniu wyroku, że skutkiem orzeczenia jest przywrócenie mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Cyfryzacji z dnia 29 maja 2023 r. w sprawie wzorów dokumentów wydawanych z zakresu rejestracji stanu cywilnego w brzmieniu sprzed jego niekonstytucyjnej nowelizacji.

Niezależnie od użytych we wniosku zwrotów językowych, wypada również zauważyć, że argumentacja na rzecz niezgodności z Konstytucją RP zaskarżonego rozporządzenia – zwłaszcza z art. 18 Konstytucji RP – wskazuje, iż wnioskodawcy trafnie podnoszą, że celem zaskarżonego rozporządzenia jest wprowadzenie do polskiego porządku prawnego instytucji „małżeństw” między osobami tej samej płci, fundamentalnie sprzecznej z podstawowymi zasadami ustrojowymi Rzeczypospolitej Polskiej określonymi w art. 18 Konstytucji RP. W tym celu Minister Cyfryzacji zmienił wzory odpisów pełnego i skróconego aktu małżeństwa oraz zaświadczeń o

*Razem w obronie
życia, wolności, rodziny
i suwerenności!*

zamieszczonych lub niezamieszczonych w rejestrze stanu cywilnego danych dotyczących wskazanej osoby, tak żeby możliwe było wydanie aktu stanu cywilnego, w którym jako „małżonkowie” figurują dwaj mężczyźni lub dwie kobiety (niezależnie od tego, gdzie „ślubu” udzielono, tzn. w Polsce czy za granicą).

Zakwestionowanie celu zaskarżonego rozporządzenia rzutuje zatem na zakres zaskarżenia, gdyż wzór dokumentu (określony w odrębnym załączniku) tworzy pewną niepodzielną całość i – inaczej niż normy prawne wyrażone w przepisach prawnych podzielonych na jednostki redakcyjne – nie pozwala na „wyzolowanie” wybranych elementów, które można by uchylić, pozostawiając w mocy pozostałe elementy, niebudzące wątpliwości konstytucyjnych. Wprawdzie w przypadku małżeństwa zawartego między mężczyzną a kobietą sporządzenie odpisu aktu małżeństwa według zaskarżonego wzoru zasadniczo może być uznane za niebudzące wątpliwości w zakresie zgodności z art. 18 Konstytucji RP – choć na pewno wzór sprzed nowelizacji jest z tej perspektywy lepszy – to jednak celem zaskarżonego rozporządzenia w całości jest zredefiniowanie małżeństwa w polskim prawie. Dlatego też w świetle motywów uzasadnienia wniosku zasadne jest stwierdzenie niekonstytucyjności zaskarżonego rozporządzenia w całości. Kolejnym dowodem potwierdzającym taką właśnie intencję wnioskodawców jest fakt, iż wnioskodawcy – w celu uniknięcia powstania luki prawnej – tak silnie zaakcentowali konieczność podkreślenia w wyroku Trybunału Konstytucyjnego, że wskutek uchylecia zaskarżonego rozporządzenia doszło do „odzycia norm”, tj. przywrócenia obowiązywania uchylonych wzorów aktów stanu cywilnego (pierwotnego brzmienia rozporządzenia nowelizowanego).

2. *Falsa demonstratio non nocet*

Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie wielokrotnie powoływał się w takich sytuacjach na zasadę *falsa demonstratio non nocet*, zgodnie z którą rekonstrukcja zakresu zaskarżenia, w tym korygowanie *petitum* wniosku, możliwe jest na podstawie uzasadnienia, szczególnie w przypadku zdiagnozowania przez Trybunał Konstytucyjny rozbieżności między *petitum* wniosku a jego uzasadnieniem. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 listopada 2025 r., sygn. akt SK 101/22,

*Razem w obronie
życia, wolności, rodziny
i suwerenności!*

OTK ZU A/2025, poz. 109, „przypomniął, że z zasady *falsa demonstratio non nocet* wynika, iż z racji istotności toczących się przed nim spraw, Trybunał może ją zastosować w celu niwelowania nadmiernego aspektu formalnego w trakcie rozstrzygania sprawy, także w odniesieniu do rekonstrukcji wzorców kontroli oraz interpretacji sposobu uzasadnienia niezgodności przedmiotu kontroli z konstytucyjnymi wolnościami lub prawami skarżącego (zob. wyrok TK z 11 stycznia 2024 r., sygn. K 23/23, OTK ZU A/2024, poz. 15 oraz postanowienia TK z: 12 lipca 2022 r., sygn. SK 13/20, OTK ZU A/2022, poz. 54 i 19 października 2021 r., sygn. SK 72/20, OTK ZU A/2021, poz. 55)”.

Ponadto wymaga zauważenia, że identyfikacja zakresu zaskarżenia w *petitum* wniosku – „w zakresie, w jakim wprowadza wzory dokumentów przeznaczone do sporządzania i wydawania odpisów aktów małżeństwa dotyczących małżeństw zawartych za granicą” – ogniskuje problem konstytucyjny wokół małżeństw zawartych za granicą, podczas gdy uzasadnienie praktycznie w całości dotyczy niekonstytucyjności „małżeństw” zawartych między osobami tej samej płci (które zawierane są za granicą, w tych państwach, których prawo to przewiduje). Oznacza to, że prawdziwą intencją wnioskodawców nie jest zakwestionowanie konstytucyjności nowych wzorów aktów stanu cywilnego powstałych wskutek transkrypcji zagranicznych aktów stanu cywilnego poświadczających zarówno zawarcie za granicą małżeństwa, czyli związku między kobietą i mężczyzną, jak i zawarcie związku osób tej samej płci uznanego w obcej jurysdykcji za „małżeństwo”, lecz zakwestionowanie konstytucyjności przepisów zezwalających na potwierdzenie w polskich aktach stanu cywilnego, że dwaj mężczyźni lub dwie kobiety zawarły ze sobą „małżeństwo”.

Z perspektywy art. 18 Konstytucji RP teoretycznie można by ograniczyć się do stwierdzenia, że zaskarżone rozporządzenie jest niezgodne z Konstytucją RP w zakresie, w jakim wprowadza wzory dokumentów przeznaczone do sporządzania i wydawania odpisów aktów małżeństwa dotyczących małżeństw między osobami tej samej płci. Wówczas nowe wzory stosowano by tylko do małżeństw w rozumieniu art. 18 Konstytucji RP, zarówno zawartych w kraju, jak i za granicą. Wprawdzie zaskarżone rozporządzenie nie precyzuje, czy tacy małżonkowie otrzymają odpis, w którym mąż będzie określony jako „Mężczyzna” czy jako „Mężczyzna/~~Kobieta~~**”, a żona jako „Kobieta” czy ~~Mężczyzna~~/~~Kobieta~~**” (choć raczej będzie to pierwsze z tych rozwiązań), a kolejność małżonków

*Razem w obronie
życia, wolności, rodziny
i suwerenności!*

będzie dowolna (w dotychczasowych wzorach mąż był zawsze z lewej strony, a żona z prawej strony), przy czym nie wiadomo, czy decydować o tym mają małżonkowie, czy urzędnicy. Niemniej taka „dolegliwość” nie wydaje się naruszać art. 18 Konstytucji RP, choć może budzić wątpliwości w świetle pozostałych wzorców kontroli, tj. art. 2 Konstytucji RP i art. 7 Konstytucji RP.

Niezależnie od powyższej uwagi, trzeba zdecydowanie podkreślić, że celem zaskarżonego rozporządzenia jest umożliwienie rejestracji małżeństw, w których „małżonkami” są osoby tej samej płci (jak trafnie zauważyli wnioskodawcy na s. 4 wniosku). W konsekwencji wszystkie wprowadzone nim zmiany w stosunku do wcześniej obowiązujących wzorów dokumentów wydawanych z zakresu rejestracji stanu cywilnego (różnice w poszczególnych wzorach) mają dostosować kształt polskich aktów stanu cywilnego do tego celu (do tego stopnia, że osoby tej samej płci będą wskazywać nazwisko dzieci zrodzonych z tego małżeństwa – pkt 5 każdego z odpisów aktu małżeństwa), który to cel jest niezgodny z Konstytucją RP. Dlatego zasadne wydaje się stwierdzenie, że zaskarżone rozporządzenie w całości jest niezgodne z Konstytucją RP.

3. Przekroczenie upoważnienia ustawowego

Wnioskodawcy podnoszą zarzut niezgodności zaskarżonego rozporządzenia z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP ze względu na przekroczenie zakresu ustawowego upoważnienia oraz samodzielne uregulowanie materii ustawowej¹. Ta okoliczność również przemawia za stwierdzeniem niekonstytucyjności całego zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ jedyna nowość normatywna, którą zaskarżone rozporządzenie wprowadza do polskiego porządku prawnego, sprowadza się do przystosowania polskich aktów stanu cywilnego do rejestracji „małżeństw” między osobami tej samej płci. Jego wyeliminowanie z porządku prawnego jest zatem pożądane, a przy tym nie spowoduje powstania luki prawnej, ponieważ kierownicy urzędów stanu cywilnego będą

¹ Wskazywało na to Rządowe Centrum Legislacji, które w piśmie z 2 lutego 2026 r. (znak: RCL.DISIP.555.1.2026) „zauważyło, że mając na względzie charakter projektowanego rozporządzenia oraz skutki prawne rozwiązań w nim zawartych, w ocenie Rządowego Centrum Legislacji, wprowadzenie projektowanych zmian wymaga uprzedniej decyzji ustawodawcy” (dostępne na stronie <https://legislacja.rcl.gov.pl/docs//522/12406153/13180496/13180499/dokument769534.pdf>).

*Razem w obronie
życia, wolności, rodziny
i suwerenności!*

zobowiązani stosować poprzednio obowiązujące wzory, w pełni zgodne z Konstytucją RP.

W stosunku do małżeństw zawartych za granicą zaskarżone rozporządzenie wprowadza jeszcze jedną różnicę, która polega na umieszczeniu w treści aktów transkrybowanych następującej adnotacji: „Akt sporządzony w trybie art. 99, art. 104 lub art. 109 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego dla małżeństwa zawartego za granicą”. Sama adnotacja – której dotychczas nie było – być może nie wzbudza kontrowersji z perspektywy art. 18 Konstytucji RP, natomiast trudno w ustawie upoważniającej² odnaleźć przepis, który upoważniałby ministra właściwego do wydania rozporządzenia do różnicowania treści transkrybowanych aktów małżeństwa od tych dotyczących małżeństw zawartych w kraju (nawet w minimalnym zakresie), co wydaje się również niezgodne z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.

Ponadto trzeba zauważyć, iż zgodnie z art. 104 ust. 2 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego transkrypcja polega na wiernym i literalnym przeniesieniu treści zagranicznego dokumentu stanu cywilnego zarówno językowo, jak i formalnie, bez żadnej ingerencji w pisownię imion i nazwisk osób wskazanych w zagranicznym dokumencie stanu cywilnego. Można z tego wnioskować, że powstały w wyniku transkrypcji akt pod względem wzoru nie powinien różnić się niczym od aktu sporządzanego w odniesieniu do małżeństwa zawartego w Polsce³.

4. Trudności ze stosowaniem wyroku zakresowego

Na zakończenie warto jeszcze zwrócić uwagę na praktyczne trudności w stosowaniu ewentualnego wyroku zakresowego w brzmieniu wskazanym w *petitum* wniosku. W stosunku do małżeństw zawartych w kraju niewątpliwie od 22 sierpnia 2026 r. (data wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia) będzie należało stosować zaskarżone rozporządzenie. W stosunku do małżeństw zawartych za granicą trzeba będzie stosować dotychczasowe wzory, tj. określone w pierwotnym

² Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2026 r. poz. 393).

³ Jak podkreślił Sąd Najwyższy, w wyniku transkrypcji powstaje polski akt stanu cywilnego – który odrywa się od aktu transkrybowanego – i jego dalsze losy są w polskim porządku prawnym niezależne od losów zagranicznego aktu, który był przedmiotem transkrypcji (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt III CZP 58/12, OSNC 2013 nr 5, poz. 55, s. 1).

*Razem w obronie
życia, wolności, rodziny
i suwerenności!*

brzmieniu rozporządzenia Ministra Cyfryzacji z dnia 29 maja 2023 r. w sprawie wzorów dokumentów wydawanych z zakresu rejestracji stanu cywilnego⁴. W stosunku do związków osób tej samej płci uznawanych za granicą za „małżeństwo” teoretycznie również należałoby stosować dotychczasowe wzory. Wprowadzie byłoby to sprzeczne z art. 18 Konstytucji RP i art. 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego⁵, a zatem niedopuszczalne, niemniej zapadły już cztery wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego⁶, które mimo to, a więc wbrew ustawie zasadniczej i ustawom zwykłym, nakazały dokonanie transkrypcji aktu tego rodzaju „małżeństwa”, nie zważając także na obiektywną niekompatybilność tego rodzaju „małżeństwa” z wzorami odpisów aktu małżeństwa określonymi w pierwotnym brzmieniu rozporządzenia Ministra Cyfryzacji. Dodatkowo za taką transkrypcją przemawia wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 25 listopada 2025 r. w sprawie C-713/23, Jakub Cupriak-Trojan, Mateusz Trojan przeciwko Wojewodzie Mazowieckiemu⁷, w którym uznano, że państwo członkowskie UE jest zobowiązane w jakiś sposób uznać „małżeństwo” zawarte między osobami tej samej płci w innym państwie członkowskim UE. Wprowadzie wspomniany wyrok został wydany przez TSUE *ultra vires*, niemniej część organów władzy publicznej jest skłonna do bezwzględnego wdrażania go w życie.

Hipotetyczny wyrok Trybunału Konstytucyjnego w brzmieniu wskazanym w *petitum* wniosku nie stanowiłby zatem skutecznej tamy dla „małżeństw” osób tej samej płci – ani nawet argumentu przeciw – ponieważ dotyczyłby „dokumentów przeznaczonych do sporządzania i wydawania odpisów aktów małżeństwa dotyczących małżeństw zawartych za granicą”, a nie „małżeństw” między osobami tej samej płci. Co więcej, nie stanowiłby on także wyraźnego potwierdzenia, że w Polsce kierownicy urzędów stanu cywilnego nie mogą kreować takiego rodzaju związków. Wprowadzie nie mają ku temu podstawy prawnej i jest to ewidentnie sprzeczne z art. 18 Konstytucji RP i art. 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, niemniej w realiach „demokracji walczącej” i postępującego po 13 grudnia 2023 r. kryzysu praworządności, połączonego z przeprowadzanym

⁴ Dz. U. poz. 1023.

⁵ Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2026 r. poz. 236).

⁶ Wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia: 20 marca 2026 r., sygn. akt II OSK 216/21; 7 maja 2026 r., sygn. akt II OSK 2070/23; 7 maja 2026 r., sygn. akt II OSK 2073/23 i 7 maja 2026 r., sygn. akt II OSK 1075/23 (orzeczenia z 7 maja 2026 r. zapadły w identycznym składzie, ze zdaniem odrębnym sędziego NSA Tomasza Bąkowskiego).

⁷ ECLI:EU:C:2025:917.

*Razem w obronie
życia, wolności, rodziny
i suwerenności!*

ustrojowym zamachem stanu⁸, tego rodzaju sytuacji również nie można wykluczyć. Paradoksalnie, hipotetyczny wyrok Trybunału Konstytucyjnego w brzmieniu wskazanym w *petitum* wniosku mógłby być nawet wykorzystany jako argument za takim bezprawiem, bo „przecież Trybunał zakwestionował nowe wzory dokumentów przeznaczonych do sporządzania i wydawania odpisów aktów małżeństwa dotyczących małżeństw zawartych za granicą, a nie dotyczących małżeństw między osobami tej samej płci”.

Dlatego – biorąc pod uwagę zarówno treść wniosku grupy posłów na Sejm z 3 czerwca 2026 r., jak i uzasadnienie tego wniosku, rozpatrywanego przez Trybunał Konstytucyjny pod sygn. akt U 2/26 – Fundacja Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris rekomenduje stwierdzenie, że zaskarżone rozporządzenie w całości jest niezgodne z art. 18 Konstytucji RP, art. 92 ust. 1 Konstytucji RP, art. 7 Konstytucji RP oraz art. 2 Konstytucji RP.

Adw. Jerzy Kwaśniewski

Prezes Zarządu

Adw. Rafał Dorosiński

Członek Zarządu

⁸ Zob. szerzej np. Ł. Bernaciński (red.), *Naruszenia zasad demokratycznego państwa prawnego i praworządności przez rząd Donalda Tuska po 13 grudnia 2023 r.*, Warszawa 2025, <https://obserwator-praworzadnosci.pl/pl/naruszenia-zasad-demokratycznego-panstwa-prawnego-i-praworzadnosci-przez-rzad-donald-tuska-po-13-grudnia-2023-r/>; P. Czubik, K. Wytrykowski (red.), *Rule of law in ruins: Poland under the „December 13” Coalition*, Warszawa 2025, <https://prawnicydla.pl/prawo-w-czasach-koalicji-z-13-grudnia/>; faktograficzny zapis naruszeń stanu praworządności w ostatnich latach można odnaleźć na stronie <https://obserwator-praworzadnosci.pl/pl/>.